

Hồi 3

Quanh đi quẩn lại mười mấy chiêu

Diêm Cơ không lý gì đến, tũm tũm cười, móc chân trái một cái. Chiêu móc này lại càng cổ quái.

Từ Tranh cực kỳ kinh hãi vội nhào về phía trước nhảy đi né tránh.

Diêm Cơ phóng quyền tay mặt đánh thẳng ra đồng thời lớn tiếng quát :

-Cung hỷ phát tài !

Bình một tiếng vang lên. Thoi quyền của Diêm Cơ đã đánh trúng ngực Từ Tranh. Gã té xuống đất còn lăn đi mấy vòng. Gã oẹ một tiếng thổ một búng máu tươi.

Một hán tử kiêu hãnh như Từ Tranh mới trúng một quyền đã không dậy được.

Bọn cường đạo bật tiếng reo hò vang dội miệng hô :

-Công phu tuyệt diệu !

Bọn người bảo tiêu thấy Diêm Cơ ra tay tàn độc đều kinh hãi và tức giận.

Mã Xuân Hoa đưa tay ra nâng đỡ sư ca. Cô nóng nảy muốn phát khóc, miệng hỏi :

-Sư ca làm sao thế ?

Mã Hành Không suốt đời bôn tẩu giang hồ, trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn mà không sao nhận ra được quyền cước của tên tướng cướp thuộc môn phái nào.

Ba tên thị vệ cũng thềm thì bàn tán hỏi nhau :

-Không hiểu thằng cha này xuất thân ở đâu ?

-Quyền pháp của hắn tương tự như Ngũ Hành Quyền.

-Không phải Ngũ Hành Quyền sao lại có vẻ tà môn như vậy ?

Mã Hành Không tiến ra hai bước chấp tay nói :

-Diêm huynh quả nhiên võ nghệ cao cường. Đa tạ Diêm huynh đã giáo huấn cho gã tiểu đồ của tại hạ. Có thể gã mới biết trên chốn giang hồ còn lắm cao nhân.

Diêm Cơ đáp :

-Mấy chiêu mèo què đó bất quá là trò chơi chỉ đáng xách giày cho Mã lão anh hùng, ngoài ra tại hạ chẳng biết gì nữa. Bây giờ muốn thỉnh giáo Bách Thắng Thần Quyền của Mã lão anh hùng.

Mã Hành Không thấy hắn mặt đầy vẻ khôi hài, miệng nói toàn giọng vô lại mà không hiểu sao lại luyện được những môn võ quái dị như vậy.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão liền quyết định chủ ý chỉ thủ chứ không công, chờ sau khi nhận rõ đường lối quyền cước của hắn rồi sẽ liệu.

Lão liền đứng yên ngưng thần, hai tay thủ thế chớ không ra chiêu.

Ba tên thị vệ và Thương Bảo Chấn cùng mọi người trong tiêu cục đều chú ý theo dõi cuộc đấu. Ai cũng hiểu đây là một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt, chẳng những nó liên quan đến sự an nguy của ba chục vạn lạng bạc bảo tiêu mà còn hệ trọng đến tánh mạng cùng oai phong một đời của Mã Hành Không.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ, chỉ nghe tiếng than lửa nổ lách tách.

Bên ngoài vẫn mưa như tầm tã, chưa có triệu chứng gì trời sắp tạnh.

Chàng công tử trẻ tuổi và thiếu phụ xinh đẹp vẫn ngồi kề vai nói chuyện thăm thì, không để ý gì đến cuộc đấu tranh của Diêm Cơ và Mã Hành Không.

Diêm Cơ thò tay vào bọc lấy ra cái tẩu ánh vàng rực rỡ, rút một khói thuốc. Hắn cũng biết Mã Hành Không là tay kinh địch, quán binh tóc lên đỉnh đầu, miệng la :

-Tổ tiên kẻ quang côn chẳng biết tu nhân tích đức khiến con cháu phải liều mạng để kiếm miếng cơm. Con bà nó. Đánh nhau đi thôi.

Rồi hắn nhảy vọt lại phóng quyền bên trái nhằm Mã Hành Không đánh tới. Mã Hành Không chờ cho quyền còn cách trước ngực chừng nửa thước thì triển thân pháp Bạch Hạc Lượng Xí đưa mình qua mé tả chuyển thành cung tiến bộ. Hai cánh tay đưa về đằng sau rồi hất ra đấm vào một cái để phản kích.

Lão cũng chỉ cần phát huy môn Tra Quyền rất thông thường của phái Thiếu Lâm nhưng tư thức trầm trọng, phóng tay đẩy chân cực kỳ mãnh liệt.

Chàng thanh niên từ nãy tới giờ vẫn không để ý đến cuộc tranh đấu giữa tiêu đầu và cường nhân bây giờ ngẫu nhiên liếc mắt ngó ra đúng vào lúc Diêm Cơ vung chân đá ngược. Chiêu thức rất kỳ dị. Bất giác chàng lưu ý theo dõi.

Thiếu phụ xinh đẹp cất tiếng gọi :

-Quy Nông ! Quy Nông !

Thanh niên nhoèn miệng đáp lại nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía hai người tỷ đấu.

Thiếu phụ vươn tay ra vịn vào vai chàng lay mấy cái rồi nói :

-Anh chàng ngớ ngẩn này. Cuộc hỗn chiến giữa mấy tay ngang ngược hay gì mà coi ?

Thanh niên nghe giọng nói của nàng có vẻ không bằng lòng vội quay lại cười đáp :

-Quyền cước của tên du đãng kia rất cổ quái.

Thiếu phụ thở dài nói :

-Trời ơi ! Bọn nam nhân các ông đều coi việc đánh giết người là trọng yếu.

Thanh niên cười đáp :

-Nàng không cho ta coi thì ta không coi nữa. Vậy nàng quay mặt lại cho ta ngắm bộ diện xinh đẹp cũng đủ no rồi.

Mỹ phụ khẽ cười một tiếng, lại càng xinh đẹp. Quả nhiên nàng ngửng mặt lên ngó thanh niên. Bốn mắt nhìn nhau ra chiều rất âu yếm.

Lúc này Mã Hành Không và tướng cướp đang chiến đấu đến giai đoạn kịch liệt. Mã Hành Không đã phát huy hết một đường Tra Quyền mà vẫn không chiếm được một chút thượng phong nào.

Diêm Cơ vẫn chỉ sử lui tới mười mấy chiêu quyền cước đó, hoặc quyền đánh thẳng hoặc móc cạnh sườn đá lại hoặc hạ thấp tay xuống cầm nã hoặc vung chưởng đánh tới trước ngực.

Ba tên võ quan coi một lúc rồi nhận ra chiêu số của Diêm Cơ chỉ có hạn mà Mã Hành Không chẳng hạ nổi hấn đều không khỏi bật cười.

Bỗng thấy Mã Hành Không sử chiêu Mã Dương Thoi Quyền khoa chân theo thế cười ngựa, tay phải rút về, tay trái đánh ra phía trước.

Hà Tư Hào la lên :

-Trầm Trư Cầm Thủ.

Quả nhiên đúng như lời tiên liệu của tên võ quan, Diêm Cơ hạ thấp khuỷu tay để thi triển chiêu cầm nã.

Mã Hành Không vội biến chiêu rút cánh tay về và khẽ chuyển mình đi.

Hà Tư Hào lại vừa cười vừa nói :

-Câu Thoái Phá Thích !

Quả nhiên Diêm Cơ co chân phải lại, đá ngược về phía sau.

Võ công của Mã Hành Không cao thâm hơn Hà Tư Hào không biết bao nhiêu mà kể, Hà Tư Hào còn biết trước chiêu thức của Diêm Cơ phát ra thì lẽ nào lão lại không hay. Nhưng lạ thay, lão biết rõ đối phương co chân đá ngược mà không có cách nào để phá giải.

Mã Hành Không ngoại hiệu là Bách Thắng Thần Quyền, đã thuộc hết các quyền pháp của phái Thiếu Lâm. Lão thấy Tra Quyền không làm gì được đối phương liền biến đổi chiêu số. Đột nhiên lão canh cải lối đánh. Quyền thế nhanh như gió khiến những người bàng quan ngó thấy phải lóa mắt. Lão đã thi triển một đường Yến Thanh Quyền.

Yến Thanh là một hảo hán ở Lương Sơn Bạc đời Tống. Quyền thuật của y ngày ấy không ai bì kịp. Đường quyền này truyền lại về sau, còn nghiên cứu cả về môn nhảy nhót, nhô lên hụp xuống hay từng người đến đánh.

Mã Hành Không tuy tuổi đã già mà thân thể vẫn mau lẹ dị thường. Lúc vọt người lên cao, lúc lùn thấp xuống chẳng khác gì con mèo.

Diêm Cơ thấy đối phương thay đổi chiêu thức, hấn vẫn không để ý gì đến, tiếp tục sử dụng mười mấy chiêu vụng về khó coi như trước.

Thương Bảo Chấn, Từ Tranh, Mã Xuân Hoa cùng Thích tiêu đầu và Dương tiêu đầu thấy tên tướng cướp này võ công cổ quái như vậy đều lấy làm kinh dị. Người

nạp cũng liệu trước được chiêu thức của hắn sắp đánh ra như Thần Quyền Trực Kích hay là Phách Chưởng Giáp Thoái, bất giác cũng theo Hà Tư Hào mà hô ra trước.

Nhưng Mã Hành Không thủy chung vẫn không làm gì được đối phương.

Bỗng thấy Mã lão tiêu đầu liên tục phóng ra những chiêu Thương Bộ Tiến Trửu Quốc Thần Quyền, Đối Diện THương Khoái Đả Tam Quyền, Tả Hữu Khóa Đả, Thích Thoái Liêu ợm Thập Không Tự, Phân Thân Tài Trùy.

Quyền cước dào dạt như trận mưa rào bên ngoài xô ra tấn công ráo riết.

Diêm Cơ chỉ một chiêu vươn tay ra đánh thẳng là phá giải được hết những chiêu thức xảo diệu của đối phương.

Người cụt tay và thằng nhỏ da vàng vẫn ngồi co ro trong góc nhà coi Mã Hành Không và Diêm Cơ tử võ.

Người cụt tay khẽ nói :

-Thiếu gia ! Thiếu gia nhìn cho kỹ tên tướng cướp kia, đừng bao giờ quên mặt hắn.

Thằng nhỏ hỏi :

-Để làm gì ? Sao phải nhớ mặt hắn ?

Người cụt tay nhắc lại :

-Thiếu chủ nhớ kỹ lấy, vĩnh viễn đừng quên hắn là được.

Thằng nhỏ hỏi :

-Hắn là người tệ hại lắm hay sao ?

Người cụt tay nghiêng răng đáp :

-Ma đưa lối quỷ đem đường khiến chúng ta lại chạm trán hắn ở đây. Thiếu chủ coi kỹ rồi nhớ lấy nhưng đừng để hắn phát giác.

Sau một lúc, người cụt tay lại nói :

-Những công phu mà thiếu gia luyện không nổi bây giờ cứ coi kỹ hoặc giả có thể luyện được đúng cách.

Thằng nhỏ hỏi :

-Tại sao vậy ?

Người cụt tay khước mắt long lanh ngấn lệ khẽ đáp :

-Hiện tại bây giờ chưa thể nói được. Sau này thiếu chủ lớn lên luyện thành võ nghệ, lão hán sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho nghe.

Thằng nhỏ nhìn Diêm Cơ tay đấm chân đá, tư thức rất khó coi nhưng dường như gã có điều tỉnh ngộ, bỗng la lên một tiếng :

-Tứ thúc !

Người cụt tay vội nói :

-Thiếu chủ đừng lớn tiếng.

Thằng nhỏ vâng lời khẽ nói :

-Quyền cước của người này tiểu tử đã hiểu được đôi chút.

Người cụt tay đáp :

-Đúng thế ! Thiếu chủ nhìn kỹ đi. Pho Quyền Kinh Dao Phổ thiếu chủ khuyết hai trang đầu nên thiếu chủ nhìn chưa ra. Hai trang thiếu đó bây giờ hiện lên trên mình Diêm Cơ.

Thằng nhỏ giật mình kinh hãi. Gương mặt vàng ửng của gã hiện lên một chút màu hồng. Gã nhìn Diêm Cơ không chớp mắt rồi hỏi :

-Sao lại ở trên mình hấn ?

Người cụt tay đáp :

-Sau này lão hán sẽ nói cho thiếu chủ nghe.

Nguyên Diêm Cơ chẳng biết võ công chi hết nhưng lấy được hai trang Quyền Kinh học thành mười mấy chiêu dở dang mà quyền pháp hấn đấu với một tay quyền sư hạng nhất vẫn giữ được thế quân bình.

Người cụt tay nói :

-Thiếu chủ nghĩ mà coi. Cuốn Quyền Kinh Dao Phổ đó cả thấy hơn hai trăm trang. Khi thiếu chủ học hết rồi thì bản lãnh sẽ lên tới đâu ?

Thằng nhỏ nghe lão nói rất xúc động. Mắt gã chiếu ra những tia sáng phấn khởi.

Trong trường có hai người tử võ mà chỉ có một người đang coi.

Diêm Cơ vẫn quanh đi quẩn lại có mười mấy chiêu. Mọi người coi đã chán rồi. Quyền pháp của Mã Hành Không thì biến ảo trăm đường.

Lão sử hết Yến Thanh Quyền vẫn không làm gì được đối phương. Đột nhiên, lão lại biến chiêu thi triển môn Lỗ Trí Thâm Tuý Tích, coi gã như người phát điên phát khùng lại giống kẻ say sưa cuồng dại. Chợt nằm lăn ra chợt đứng phất dậy với những chiêu La Hán Ngọa Thủy, Tiên Nhân Khát Thủy. Đường quyền cước này tựa hồ đánh bữa đánh ầu mà thực ra tinh thâm khôn lường.

Bây giờ mười mấy chiêu của Diêm Cơ dần dần không còn ăn nhập nữa. Hấn nhìn không rõ quyền cước của đối phương, bất giác trong lòng hồi hộp.

Bỗng nghe Mã Hành Không quát lên một tiếng :

-Này !

Lão phóng cước ra chiêu Lý Ngư Phiêu Thân Nhiều Tử Thoái đá trúng vào lưng Diêm Cơ. Hấn đau quá phải co người lại.

Mã Hành Không biết đối phương bản lãnh lợi hại. Đòn cước của lão tuy đá trúng yếu huyệt mà vẫn sợ hấn không bị trọng thương. Nếu là cuộc tử võ bình thường để so hơn kém thì chỉ thắng một đòn là đình lại. Nhưng cuộc tranh đấu này liên quan đến ba chục vạn lượng bạc mà để địch nhân sau khi nghỉ ngơi một lúc lại tái chiến thì vị tất đã thắng được hấn.

Lão liền tung người nhảy lại vung cước đá thêm một phát vào sau lưng.

Bọn cướp la ó rầm trời.

Diêm Cơ đột nhiên cong chân đá lại chiêu thức biến ảo vô cùng. Mã Hành Không tuy lịch duyệt phong phú mà trong lúc nhất thời hoảng hốt không tránh kịp bị đá trúng ngực ngã lăn xuống đất.

Mã Xuân Hoa và Từ Tranh chạy lại đỡ lão dậy thấy lão sắc mặt lợt lạt, miệng ho sù sụ bảo hai người :

-Phải liều chết mà bảo vệ tiêu xa.

Từ Tranh cùng Mã Xuân Hoa tay cầm đơn đao hộ vệ hai bên Mã Hành Không. Diêm Cơ cũng bị thương nặng. Hấn vẩy tay mấy cái. Hai đại hán áo đen chạy lại.

Diêm Cơ liền la lên :

-Cướp xa tiêu đi còn chờ gì nữa ?

Bọn cướp đều lấy binh khí ra nhất tề xông vào bọn tiêu khách.

Mã Xuân Hoa, Từ Tranh, Thích tiêu đầu và Dương tiêu đầu đều lớn tiếng hô "nghinh địch".

Bọn cướp đông người, trừ Diêm Cơ là tay cao thủ bị thương, ngoài ra bọn tùy tùng cũng đều biết võ. Mã Xuân Hoa và Từ Tranh phải phân chiêu cố cho phụ thân bị bọn chúng vây đánh tình thế rất nguy cấp.

Thương Bảo Chấn rút đơn đao ra hô :

-Ba vị thị vệ đại nhân ! Chúng ta động thủ đi !

Hà Tư Hào đáp :

-Phải lắm ! Hãy đuổi bọn cường đạo đi rồi sẽ tính.

Bốn người liền ra nhập chiến cuộc.

Thương Bảo Chấn thấy Mã Xuân Hoa bị hai tên cướp dùng binh khí ngăn chặn, dần dần không thi triển thủ cước được nữa liền xông lại quát :

-Bọn nam tử hán khinh nhờn một cô nương, lại hai người đánh một mà không biết nhục.

Thanh đao rút ra đánh soạt một tiếng nhằm chém xuống đầu tên cướp cao lớn.

Tên này xoay roi lại đón đỡ. Thương Bảo Chấn dùng cả đao lẫn chưởng. Tay trái chàng phóng chưởng đánh trúng ngực gã.

Mã Xuân Hoa vừa thở vừa nói :

-Được rồi ! Còn một tên nữa để tiêu mọi thu nhập.

Thương Bảo Chấn vừa cười vừa lùi ra lại giúp Từ Tranh. Chàng chỉ phóng mấy đao mấy chưởng là đẩy lui được một tên cướp.

Từ Tranh đem lòng cảm kích và khâm phục nhân quang của sư phụ. Bây giờ mới biết võ công Thương Bảo Chấn quả cao thâm hơn gã nhiều.

Diễn biến này khiến cho tình thế trong sảnh đường thay đổi hẳn. Bọn cướp tán loạn toan xông ra cửa tháo chạy.

Bỗng nghe thanh âm hô lớn :

-Các vị hãy dừng tay. Ta có điều muốn nói.

Nhưng mọi người đánh nhau đang hăng không ai hỏi đến.

Thương Bảo Chấn đột nhiên thấy bóng người thắp thoáng. Một người đưa tay ra trước mặt vẫy mấy cái. Chàng liền giơ đao lên chém tới. Người kia co tay lại rồi vươn ra một cái đoạt được đơn đao liệng xuống đất.

Thương Bảo Chấn cực kỳ kinh hãi vội nhảy lùi lại. Chàng nhìn lại người kia thì chính là vị tướng công ăn mặc sang trọng.

Vị tướng công này bước vào đám đông vung hai tay đập mấy cái. Những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Bao nhiêu binh khí rớt xuống đất hết.

Nguyên y đã thi triển cầm nã thủ pháp đoạt hết binh khí liệng xuống.

Bọn cường đạo cùng tiêu khách kinh hãi vô cùng, đều nhảy lùi lại, ngơ ngác nhìn người mới sẵn vào.

Diêm Cơ càng kinh ngạc. Hấn chợt nhớ tới một việc từ mười mấy năm trước, cất tiếng hô :

-Điền tướng công ! Tướng công đấy ư ?

Vị tướng công kia không nghĩ ra hấn là ai liền hỏi :

-Người nhận được ta ư ?

Diêm Cơ cười đáp :

-Mười ba năm trước, tiểu nhân đã phục thị lão nhân gia ở Thương phủ.

Vị tướng công cúi đầu ngẫm nghĩ chợt nhớ ra liền nói :

-Phải rồi ! Người là một y sinh. Sao bây giờ đã luyện thành võ nghệ cao cường làm nên trại chủ ?

Diêm Cơ bước lên một bước thỉnh an :

-Đó là nhờ công tài bồi của lão nhân gia.

Nguyên nhân vật ăn mặc như một vị tướng công này là Điền Quy Nông, chưởng môn phe Bắc Tông phái Thiên Long Môn.

Bọn người bảo tiêu tướng đã đánh bại được quân cướp, ngờ đâu Điền tướng công chẳng những võ công cao cường mà lại là bạn cũ của tên cướp, ai nấy đều lo lắng vô cùng.

Mã Hành Không khẽ dặn thủ hạ bảo vệ xe tiêu và trông khước mắt lão ra hiệu hành động.

Điền Quy Nông đảo mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lại ngó ra ngoài sân nhìn trời mưa. Sau cùng nhãn quang y nhìn chăm chặp vào đống xe tiêu nói :

-Diêm Cơ huynh ! Cuộc ăn hàng bữa nay Diêm huynh tất được bồi thường đúng mức.

Diêm Cơ cười đáp :

-Xin lão nhân gia miễn trách cho. Vì tiểu đệ đói rách không biết chạy vào đâu mới phải làm nghề buôn không vốn này. Bọn tiểu đệ nhất định sửa đổi lỗi lầm, không dám quên ơn đức của Điền tướng công bữa nay đã giải cứu.

Điền Quy Nông cười ha hả nói :

-Sao Diêm huynh đệ còn đưa ra những lời hư văn với Điền mỗ ? Lão Diêm ! Thứ tính xem lấy năm vạn lạng đã đủ xài chưa ?

Diêm Cơ sững sốt mỉm cười đáp :

-Lão nhân gia lại nói giỡn rồi.

Điền Quy Nông nói :

-Nói giỡn gì đâu ? Chỗ này được ba chục vạn tiêu ngân. Ta lấy một nửa mười lăm vạn, Diêm huynh lấy năm vạn, còn mười vạn nữa Diêm huynh định chia thế nào ?

Diêm Cơ vội đáp :

-Lão nhân gia lấy hết cả đi còn chia chác gì nữa ?

Điền Quy Nông lắc đầu nói :

-Như thế sao phải đạo nghĩa giang hồ. Vừa rồi chúng ta chạy vào ẩn mưa. Nướng tử của ta quần áo ướt hết...

Thiếu phụ xinh đẹp nghe nói đến " nướng tử của ta " bất giác mặt đỏ bừng ra chiều e thẹn. Nàng liếc nhìn Điền Quy Nông mỉm cười.

-Vị cô nướng đây ở trong tiêu cục đã cho nàng mượn quần áo. Món ân tình này chẳng thể không báo đáp. Chúng ta tặng cô năm vạn lạng. Lại còn ba vị thị vệ đại nhân. Người ta thường nói " Hễ có mặt là được chia phần ". Mỗi vị lấy một vạn lạng. Còn dư hai vạn để biếu chủ nhân. Diêm huynh bảo ta phân chia có công bằng không ?

Diêm Cơ vỗ tay reo lên :

-Công bằng lắm ! Công bằng lắm ! Tiểu đệ vẫn nói tướng công là một vị đại anh hùng khảng khái vào bậc nhất thiên hạ.

Mã Hành Không, Từ Tranh và Mã Xuân Hoa nghe Điền Quy Nông đàm luận tự nhiên như chỗ không người, lại tựa hồ ba chục vạn lạng tiêu ngân là vật ở trong túi y rồi. Mã Hành Không đã bị trọng thương lại tức trào máu cơ hồ ngất đi.

Từ Tranh nhìn sư phụ hỏi :

-Làm thế nào bây giờ ? Làm thế nào bây giờ ?

Mã Xuân Hoa tức giận gất lên :

-Còn làm sao được nữa.

Cô cúi xuống lượm thanh đơn đao dưới đất lên quát :

-Họ Điền kia ! Người coi bọn ta là người chết rồi hay hãy còn sống !

Cô vung đơn đao nhảy xổ về phía Điền Quy Nông.

Điền Quy Nông cười đáp :

-Cô nương đừng bức bách tại hạ phải động thủ. Nương tử của tại hạ để ăn phải dấm chua lắm đấy.

Thiếu phụ xinh đẹp bĩu môi cười nói :

-Đừng nói nhăng nữa.

Nhưng dường như nàng có vẻ thích thú về lời khinh bạc của Điền Quy Nông.

Mã Xuân Hoa nghe y nói năng vô lễ, phần nộ không chịu được xông lại vung đao chém ngang một nhát.

Điền Quy Nông cười nói :

-Trời ơi ! Nguy rồi ! Nương tử của tại hạ không cho phép tại hạ đánh nhau với nữ nhân.

Y đưa ngón tay đập vào sống đao của Mã Xuân Hoa. Cô cầm đao không chặt tuột tay rớt xuống.

Điền Quy Nông thủ pháp rất mau lẹ. Tay mặt y cướp được chuôi đao. Tay trái nắm lấy cổ tay cô và giơ đao lên như muốn chém xuống cổ cô. Miệng y không khỏi thở dài nói :

-Con người nguyệt thẹn hoa nhường thế này thì tại hạ không thương hương tiếc ngọc làm sao được ?

Thương Bảo Chấn và Từ Tranh thấy gã đùa cợt Mã Xuân Hoa liền song song nhảy xổ lại.

Thương Bảo Chấn giơ tay phải lên liệng mũi tiêu vào mắt bên trái y.

Từ Tranh vội vàng quá không kịp lượm binh khí dưới đất, phóng cước đá vào sau lưng đối phương.

Điền Quy Nông xoay mình lại, bỏ đao ra chiêu cầm nã, túm được gót chân Từ Tranh nắm lấy nhấc bổng lên.

Từ Tranh nhảy lộn ngược, bấp chân lại đau đớn vô cùng, bật tiếng kêu thất thanh.

Nguyên một mũi tiêu liệng trúng chân phải gã.

oOo